

Phăm bặm một giấc mơ

■ THANH TÂM

Nhiều người xem ảnh thấy tôi toàn chụp các loại hoa bờ rào, hoa dại mọc quanh bờ đê bảo số tôi nghèo hèn, đường tình duyên lận đận. Nếu có lấy được vợ thì cũng xấu xí, tầm thường. Có được cô bạn gái nào thì cũng chẳng hạnh phúc, chỉ rước khổ vào thân. Lúc đầu tôi chẳng tin. Mãi sau này tôi mới thấy họ nói có nhiều điều đúng.

Hồi ấy, khi mới học cấp hai mẹ thường bảo tôi cao lớn giống bố. Còn mấy bà hàng xóm mỗi khi ngồi với nhau lại thì thào: Thành bé này dậy thì sớm quá. Mới tí tuổi đầu mà đã lún phún ria mép với trứng cá. Tôi chẳng hiểu như thế là khen hay chê nữa. Riêng tôi, tôi thấy khoái. Bọn con trai trong lớp luôn ước ao có trứng cá như tôi cho có vẻ người lớn mà có được đâu. Mỗi khi nhìn ánh mắt đầy ngưỡng mộ của mấy thằng oắt, tôi thấy mình oai lẫm.

Bọn con gái cũng thế. Từ khi tôi lớn phổng hần lên, chúng nó không chơi trò đuổi bắt với tôi nữa. Có đứa còn tỏ vẻ lảng tránh, chỉ đứng ở góc lớp liếc trộm. Chẳng rõ học đòi từ đâu vài đứa bắt đầu mặc áo độn của mẹ, của chị, ngực nhú lên bằng quả quít, rúm ró thảm hại. Trong thâm tâm tôi biết chúng nó thích mình nên sáng nào tôi cũng lén đắp nước lên tóc bóng nhẫy, hất lệch sang một bên. Có hôm tôi còn

mặc cả quần áo, giày dép của bố. Được cái bố tôi cũng dễ tính, cho dùng thoải mái. Bố còn bảo ăn mặc như thế mới chứng chạc.

Vào giờ giải lao giữa các tiết tôi thường lảng xãng từ bàn này sang bàn khác, ngực ưỡn ra phía trước, chân bước luyễn khuyễn như cầu thủ bóng đá. Mặc dù chẳng ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng tôi biết khối đứa nhìn theo. Tôi hay đàn đúm với các anh chị lớp trên. Thấy cô bé xinh xắn nào đi qua là cả bọn huýt sáo âm ỹ, mắt nhìn chòng chọc. Bọn con gái buộc phải rào bước thật nhanh, miệng tùm tùm, mặt đỏ tung bùng. Chỉ mỗi cái Hoàng, học cùng lớp với tôi là không như thế. Mặt nó lúc nào cũng lạnh như tiền, khinh khỉnh chẳng nhìn vào mặt thằng nào. Mà cũng chẳng có đứa nào dám trêu chọc nó. Tôi cũng thế.

Nhà cái Hoàng với nhà tôi ở cùng ngõ. Nhà nó ở cuối dãy nên ngày nào nó cũng phải qua cửa nhà tôi vài bận. Bố nó già lắm, râu ria, quần áo lúc nào cũng lờn thối, bẩn thỉu, ít khi ra khỏi nhà. Nghe người lớn bảo, hồi trẻ ông ấy làm chức gì đó to lắm. Chẳng hiểu sao sau ngày về hưu lại thế. Mẹ nó thì trái lại, cao ráo, xinh đẹp, ăn mặc diêm dúa, chỗ nào cũng thấy mặt. Bố mẹ nó rất hay cãi nhau, hình như vì ghen tuông. Cái Hoàng có vóc dáng giống mẹ.

Chân thẳng tắp, cơ thể nở nang, đầy đặn. Khuôn mặt nó đẹp như tượng Đức mẹ ở nhà thờ. Tôi và đám con trai cùng trường ngất ngây trước cặp môi đỏ chót, làn da trắng hồng của nó. Nhiều thằng còn tìm cơ lượn qua lượn lại trước cửa sổ nơi cái Hoàng ngồi. Có đứa mạnh dạn mời nó ăn táo, ăn ô mai. Ai cho gì, cái Hoàng đều nhận, không cảm ơn, cũng không ăn mà cho những đứa ngồi xung quanh.

Mẹ cái Hoàng chẳng làm gì, mê lô để, thích tổ tôm nên chiều nào cũng có hàng đồng người ra vào thậm thụt. Mặt ai cũng trợn trạo, vàng bạc đeo đầy người. Có lẽ sinh ra trong hoàn cảnh như vậy nên cái Hoàng có vẻ lạnh lùng, ít nói. Chẳng thằng nào ở lớp dám giây với nó. Mà nó cũng chẳng chơi thân với đứa nào. Bọn con gái thì nó càng coi khinh. Tuy thế, tính cái Hoàng rất rộng rãi. Thỉnh thoảng, nó đãi cả lớp nước mía. Đứa nào yếu đuối bị bắt nạt là nó ra tay bênh vực ngay. Xong rồi thôi, chẳng cần ai mang ơn.

Trong lớp, tôi hay pha trò, hay đặt những câu hỏi móc máy đối với giáo viên. Chẳng phải tôi coi thường họ mà chủ yếu để cho cả lớp cười phá lên, nhất là đám con gái. Thấy cô nhiều người ghét tôi. Sở học bạ của tôi kì nào cũng ghi hạnh kiểm trung bình, học lực cũng chỉ lạng nhàng. Kì

nào họp phụ huynh về, mẹ cũng chửi tôi té tát, rất hết cả mặt. Trái với tôi, Hoàng học rất giỏi, nhiều lần được trường cử đi thi cấp quận, cấp thành phố nhưng nó đều từ chối. Nó bảo mất thời gian. Chẳng biết nó học bài vào lúc nào mà giỏi thế. Có lẽ vì tôi học dốt lại nghịch ngợm nên cô giáo chủ nhiệm thường xếp tôi ngồi cạnh Hoàng. Tôi rất thích. Nhờ thế mà tôi cũng tiến bộ nhiều.

Vì là bạn cùng xóm nên tôi biết Hoàng rất thích bơi. Nó không tới bể bơi công cộng mà ra hẳn sông vùng vẫy cho thỏa thích. Mỗi dịp hè đến mấy đứa trong xóm

Mùa hè năm ấy được mùa nhãn, nước lên cao lắm, mấp mé mặt đê. Người lớn bảo đê vỡ đến nơi rồi. Nhiều nhà bắt đầu tích trữ lương thực, chờ đợi một năm đói kém. Có lẽ ông trời có mắt. Đứng vào lúc nước lũ lên đến cực đỉnh sắp phá vỡ những vị trí xung yếu thì trời giáng mưa rồi tạnh hẳn. Người lớn thở phào nhưng trên mặt vẫn hằn lên những nếp nhăn lo lắng. Bọn trẻ chúng tôi thì chẳng quan tâm. Trời vừa hửng nắng là cả bọn hùa nhau chạy lên mặt đê xem lũ. Nước ở đâu ra mà nhiều thế, cuộn cuộn, gầm gào. Chẳng có con thuyền hay bè mảng nào chạy trên sông

mép đê. Cả bọn hò reo âm ỹ tìm cách vớt lên mãi không được. Một con sóng lớn ào đến kéo con cá ra xa. Thấy cái Hoàng há hốc mồm nhìn có vẻ tiếc nuối, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, tôi liền nhảy xuống nước nắm lấy đuôi con cá. Trong lúc tôi đang loay hoay đánh vật với con cá tron nhảy, bất thành linh ở đâu xuất hiện một khúc gỗ dầm sầm vào lưng. Tôi buông tay rồi không biết gì nữa.

Tôi thấy mình bỗng bồng bít trên trời cao. Thỉnh thoảng lại va vào một đám mây đen kịt khiến người nặng trĩu như chứa trong bụng hàng tấn cát. Tôi thấy mình cứ trôi đi, trôi đi mãi, rồi thấy như có cái gì đó va mạnh vào ngực, mỗi lúc một dồn dập. Người tôi như vỡ ra. Rồi tôi mở mắt. Phía trên là bầu trời xanh ngắt. Hoàng qui bên cạnh đang ra sức dùng hai tay ấn mạnh vào ngực tôi. Hai mắt Hoàng đẫm nước mắt. Lần đầu tiên tôi thấy Hoàng khóc. Đám bạn xung quanh cũng khóc. Mọi người kể Hoàng đã lao xuống dòng nước xiết cứu tôi. Lúc đó tôi chỉ muốn mình chết đi cho rảnh nợ. Tự nhiên nước mắt tôi cũng ứa ra.

Sau cái lần suýt chết đuối đó, tôi bỗng trầm tính hẳn. Tôi không còn thích thể hiện, chẳng làm dáng, vẫy vo với đám con gái cùng lớp nữa. Hoàng vẫn ngồi cạnh tôi, nhưng chúng tôi cũng ít nói chuyện. Nhiều lần tôi cũng muốn nói một câu gì đó để cảm ơn Hoàng. Nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng có phần xa cách của Hoàng tôi lại thôi.

Rồi tôi thi đỗ đại học và cũng để tiện cho công việc của bố, cả nhà tôi chuyển đi nơi khác. Nhà mới cũng không xa là bao nên tôi vẫn thường ghé thăm đám bạn thuở nhỏ ở nơi ở cũ. Thỉnh thoảng tôi nhìn thấy Hoàng đi học về. Hoàng cũng đỗ đại học. Hoàng giờ lộng lẫy hơn xưa rất nhiều, ra dáng một thiếu nữ đã trưởng thành. Thấy Hoàng xinh đẹp thế, lúc nào cũng có đám con trai xúm xít xung quanh nên tôi rất ngại gặp mặt. Mỗi lần nhìn thấy Hoàng từ xa trong ngực tôi lại thấy nhói nhói. Một nỗi đau mơ hồ.

Khi gần hết năm học thứ hai bỗng một hôm tôi thấy ảnh Hoàng chi chít trên mặt báo. Hóa ra Hoàng giành danh hiệu hoa khôi của một cuộc thi dành cho sinh viên cả nước. Tôi không ngạc nhiên chỉ thấy buồn. Buồn vì khoảng cách giữa tôi với

lại leo đèo theo nó ra sông chơi đến tận chiều mới về. Tôi cũng muốn lắm nhưng không dám đi theo vì không biết bơi, còn bị bố mẹ cấm. Sông Hồng chỉ cách nhà tôi chưa đến cây số. Khi mùa mưa bão đến nước sông dâng cao, nước cuộn cuộn đến tận chân đê. Năm nào dòng nước hung dữ cũng cuốn theo hàng chục người. Vào mùa lũ bọn trẻ chúng tôi thường kéo nhau lên mặt đê nhìn những cây gỗ còn nguyên lá cùng rác rến từ thượng nguồn đổ về. Những lúc như thế những đứa đàn đĩ lắm mới dám lội xuống vớt củi. Tôi chỉ dám đứng trên bờ khỏa chân xuống dòng nước đỏ ngầu phù sa.

cả. Cái Hoàng đứng cạnh tôi, mắt đăm đăm nhìn xa tít sang bờ bên kia. Chẳng biết trong đầu nó đang nghĩ gì. Gió lồng lộng thổi hất tung mái tóc rối bời. Chưa bao giờ tôi thấy Hoàng đẹp như thế. Ước sao tôi được nắm bàn tay Hoàng vào lúc này, đổi lấy cái gì tôi cũng chịu.

Sức tàn phá của lũ thật ghê gớm. Nhiều gốc cây cổ thụ cũng bị dòng nước cuốn phăng phăng. Những mái nhà lợp lá cọ dập dềnh trên sóng nước. Hàng chục bè nửa không người sầm sập lao về xuôi. Có cái đứt dây chằng nửa văng tứ tán khắp nơi. Bất chợt tôi nhìn thấy một con cá rất lớn trên đầu loang lổ máu vật vờ dạt vào

Hường ngày càng vui vẻ. Sáng nào tôi cũng lục tung sạp báo ở đầu phố. Hễ có bài về Hương là tôi mua. Chỉ trong có hơn một năm mà ảnh của Hương chật chiếc ngăn kéo bàn học.

Và cũng kể từ đó, trưa nào tan học tôi cũng về con ngõ xưa, đứng dưới gốc bàng già nua ngắm những tàu lá đỏ rực như những tia nắng cuối ngày. Hình như Hương cũng thích mùa lá bàng đỏ. Có lần tôi thấy Hương dùng xe bồn thân ngắm những tán lá cuối cùng vương trên cửa sổ một nhà ven đường. Hồi còn bé tôi hay dùng súng cao su bắn những trái bàng vàng tươi. Hương lẳng xăng, hớn hờ nhặt quả rụng đựng đầy vạt áo. Nhiều hôm tôi ngồi suốt buổi đập vỡ hạt bàng lấy nhân

bất ngờ chạm trán với ai cô ấy chỉ gạt đầu chào kiểu cách rồi đi thẳng. Ít khi Hương dừng lại chuyện trò vài câu xã giao. Nên cũng chẳng ai biết cuộc sống của Hương ra sao.

Rồi mọi chuyện cũng lắng xuống. Đám bạn mới của Hương cũng thua thót dần. Sau một năm bảo lưu kết quả học tập, cô ấy đến trường trở lại. Có hôm, ngồi trong nhà cậu bạn nhìn ra tôi thấy Hương ngồi trên chiếc xe đạp tần ngần nhìn những tàu lá bàng rụng đua rơi. Nghe nói chiếc xe đạp này là phần thưởng của cuộc thi hoa khôi mấy năm trước. Chiếc xe màu xanh ngọc rất đẹp. Nó rất hợp với dáng vóc mảnh mai của Hương. Mỗi khi nhìn Hương mặc áo dài đạp xe chậm chậm trên phố tôi

cho Hương ăn. Mặt Hương rạng ngời. Những lúc như thế tôi lại mong cây bàng có quả quanh năm, suốt tháng.

Giống bàng kể cũng lạ, chẳng đẹp khi lá non mon mớn, chỉ rực rỡ khi về già, khi các tán lá đỏ ối cả góc trời. Ngồi dưới gốc bàng lá đỏ trong cái rét cắt da cắt thịt tôi thấy mình sao nhỏ bé đến thế. Kể từ khi Hương trở thành hoa khôi tôi ít khi nhìn thấy cô ấy. Mấy đứa bạn cũ kể Hương thường về khuya lắm. Đêm nào cũng có ô tô đưa đến đầu ngõ. Quần áo dùng toàn đồ đắt tiền, son phấn thơm lừng. Có hôm cô ấy còn say rượu, chệnh choáng say ngã. Bố mẹ Hương chẳng ngăn cấm con gái. Họ còn lấy làm hãnh diện khi con mình giao du với đám con nhà giàu. Hương cũng chẳng chuyện trò với đám bạn cũ. Nếu có

có cảm giác những ngôi nhà cũ kĩ hai bên đường như sáng bùng lên. Tôi thấy vui. Một niềm vui man mác.

Một buổi trưa mùa đông rét mướt, bầu trời nặng một màu chì tôi có việc gần đấy nên tiện chân ghé về nơi ở cũ. Con ngõ vắng tanh, nhà ai cũng đóng cửa im ỉm. Tôi định quay về thì thấy Hương đi vào ngõ. Hương không nhìn thấy tôi. Mặt Hương có vẻ khác lạ, nhợt nhạt, tóc tai bơ phờ. Tôi chưa kịp hỏi thì cô ấy đã phóng vụt qua. Hương dựng xe trước cửa chạy vội vào nhà. Tôi chưa thấy Hương thế này bao giờ nên bản thân đi theo. Buồng ngoài mở toang, không có ai cả. Chiếc xe đạp dựng nghiêng bên bờ tường không khóa. Tôi háng giọng rồi gọi Hương thật to nhưng chẳng có ai trả lời. Chờ mãi không có ai ra tôi định

quay về. Nhưng, như có cái gì đó thôi thúc, chẳng nghĩ suy tính toán gì, tôi ngồi lên chiếc xe chậm chậm đạp ra phố.

Suốt buổi chiều hôm đó tôi lang thang khắp các phố phường. Lên cả đường Thanh Niên, đạp quanh hồ Tây. Chưa bao giờ tôi thấy sung sướng như thế. Rồi có ngày tôi sẽ chở Hương trên chiếc xe đạp này, đưa cô ấy lên bờ Hồ ăn kem. Cả hai sẽ ra hiệu sách chọn những cuốn mình thích. Rồi đi xem phim. Ngồi co ro suốt tối bên bà bán ngô nướng. Bao nhiêu ước ao, bao nhiêu viễn cảnh cứ ào ạt đổ về.

Mãi đến khi những cơn gió lạnh xoáy vào cổ áo khiến đôi mắt cay sè tôi mới chợt bừng tỉnh. Tôi phải về trả xe cho Hương thôi. Mùa đông trời nhanh tối quá. Gió hun hút thổi, tôi tả những cảnh liêu. Thỉnh thoảng mới có một người bước vội vã, quần áo dày sụ, kín mít. Tự nhiên tôi thấy lo. Tôi biết ăn nói sao với Hương khi mang xe trả cô ấy. Ai sẽ tin tôi lấy xe chỉ để thỏa niềm khao khát được một lần sử dụng thử mà cô gái tôi yêu quý dùng hàng ngày. Sống lung tung tôi bỗng lạnh toát khi nghĩ tới cái cảnh bị người thân của Hương đánh chửi, bị bắt lên đồn công an về hành vi trộm cắp. Rồi tôi sẽ mất Hương vĩnh viễn trong nhục nhã. Không. Tôi không thể chịu nổi thực tế phũ phàng đó. Tôi miên man đạp xe trong vô định.

Chỉ đến khi hàng tràng tiếng còi tàu rền rĩ cất lên như muốn xuyên thủng màn đêm tôi mới chợt nhận ra mình đang đứng trên cầu Long Biên. Chiếc xe đạp chổng chơ nằm bên. Xung quanh không một bóng người. Những ngọn đèn đường vàng thê lương ở hai bên thành cầu hắt ánh sáng yếu ớt xuống dòng nước đen kịt. Nước cuộn cuộn găm gào như muốn lật nhào chiếc phà chở cát lặng lẽ trôi về xuôi. Từ đây có thể nhìn thấy lò mờ bờ đê nơi mấy năm trước tôi suýt chết đuối. Không hiểu sao vào lúc này tôi thấy cái chết chẳng nghĩa lí gì cả. Thậm chí tôi còn thấy vui nếu được những ngọn sóng dưới kia dập vùi đưa tới đâu cũng được.

Có tiếng người í ới phía đầu cầu. Rồi hàng đoàn xe thô, quang gánh kiu kịt xuất hiện. Ai cũng cố rảo bước thật nhanh tránh cơn gió như muốn xoáy vào da thịt từ dưới sông thổi lên. Họ là những người buôn rau từ khắp nơi đổ vào nội thành. Trời sắp sáng rồi. Tôi mệt mỏi lên xe trở về nhà.

Tôi sốt mê man gần một tháng trời. Người lúc nào cũng như có chiếc lò than cháy rùng rục chen trên ngực. Mẹ bảo tôi bị viêm phổi nặng phải vào viện cấp cứu mất mấy hôm. Cả nhà ai cũng lo. Tôi thờ ơ uống thuốc, thờ ơ ăn cháo. Đầu óc rỗng tuếch như bên trong không chứa gì cả. Cứ đêm đến là tôi khóc, ướt đầm cả gối. Tôi cũng không rõ mình khóc vì cái gì.

Một buổi sáng, tôi chợt thức giấc vì tiếng chim réo rất ngoài cửa sổ. Những tia nắng đầu mùa đã xuất hiện, xuyên qua tấm rèm tôi tận đầu giường. Tôi rón rén xuống tầng một. Nhà không có ai. Chắc mọi người đã đi làm cả. Tôi bỗng thấy đói, đói cồn cào như cá nằm nay chưa được ăn gì vậy. Vừa bước chân vào bếp tôi chợt khựng lại. Chiếc xe đạp của Hoàng nằm ở một góc, lấm lem bùn đất. Tôi vội mang xe ra rửa rồi lấy khăn khô lau sạch. Phải vất vả lắm tôi mới vác được chiếc xe về phòng riêng trên tầng ba. Cả nhà ai cũng tưởng tôi mới mua chiếc xe này.

Chẳng rõ vì sao sau ngày ốm dậy tôi không muốn về thăm nơi ở cũ. Tôi cũng ít nghĩ tới Hoàng. Cứ về đến nhà là tôi lên phòng đóng chặt cửa. Việc làm đầu tiên là lấy tấm khăn mặt cũ ra lau chiếc xe cho tới khi hết sạch bụi mới thôi. Những khi rảnh tôi ngồi lên yên vừa nhún nhảy vừa chuyện trò với chiếc xe. Chẳng có chuyện gì là tôi không kể. Từ những nỗi bực bội với đồng nghiệp ở cơ quan đến những niềm vui nho nhỏ khi đi sinh nhật bạn. Chiếc xe được lau chùi nhiều đến mòn cả sơn, bóng loáng. Có lần, đi làm về tôi bắt gặp cậu em lôi chiếc xe ra đường định đi đâu đó đã bị tôi bọp tai mấy cái. Nó cứ đứng trân trân nhìn tôi về khó hiểu. Anh em giận nhau mất mấy ngày. Từ đấy chẳng ai dám động đến chiếc xe nữa.

Tôi cứ sống âm thầm như thế. Như bị lãnh cảm tôi chẳng thấy vui quá hay buồn quá bao giờ. Chỉ có chiếc xe làm bạn để tôi gửi gắm mọi nỗi niềm. Năm ngoài mẹ tôi đi ăn cưới về bảo Hoàng đã lấy chồng. Chồng Hoàng làm kinh doanh, giàu lắm. Hoàng giờ sống trên phố trong một ngôi biệt thự rất to. Đi đâu có xe ô tô sang trọng đưa đón. Cũng phải thôi. Cô ấy xinh đẹp, giỏi giang, xứng đáng được hưởng mọi thứ tốt đẹp nhất.

Thời gian cứ thế trôi đi. Tôi đi làm, thỉnh thoảng đi chơi với bạn bè. Chiều đến, tôi lôi xe ra lau chùi như bao năm nay vẫn

thế. Vẫn chuyện trò với chiếc xe về những kỉ niệm thời bé. Vẫn cắt những tấm ảnh của Hoàng bất chợt gặp trên báo. Ảnh và những bài báo viết về Hoàng giờ đã chập một bên tủ. Thỉnh thoảng tôi lôi hết ra ngắm nghía, vuốt ve từng cái. Nhiều cô ở cơ quan cũng tỏ vẻ thích cái tinh lắm lì của tôi. Có cô còn mượn bạo rủ tôi đi chơi, đi nghe hòa nhạc vào dịp cuối tuần. Tôi đều nhẹ nhàng từ chối. Hết giờ làm tôi thường về nhà ngay với chiếc xe định mệnh. Chẳng có niềm vui nào hơn thế. Nói chung, tôi hài lòng với cuộc sống của mình.

Một buổi tối chẳng biết làm gì tôi ngồi coi tivi. Vừa chuyển kênh thì gặp hình ảnh Hoàng trên đó. Thì ra là một buổi phỏng vấn vào dịp mười năm Hoàng giành giải hoa khôi. Buổi phỏng vấn khá dài. Hoàng nói nhiều lắm, kể về gia đình và công việc. Khuôn mặt Hoàng vẫn đẹp, tuy người có phần đầy đặn hơn. Khi nói, mắt Hoàng luôn ánh lên vẻ hạnh phúc, mãn nguyện. Tôi nghe như nuốt lấy từng lời. Nhất là đoạn cô ấy kể về chiếc xe đạp, phần thưởng của cuộc thi năm nào. Hoàng bảo, đối với cô, đấy là kỉ vật vô giá. Hoàng và gia đình đi tìm khắp nơi mà không thấy. Giờ có phải đánh đổi cả ngôi biệt thự đang ở Hoàng cũng cam lòng. Vừa nói Hoàng vừa khóc, nghẹn ngào. Tôi cũng nghẹn ngào nhìn chiếc xe dựng ở góc phòng. Nó vẫn mới như ngày nào, vẫn ánh lên một màu xanh đậm buồn. Suốt đêm đó tôi không ngủ, ngồi vuốt ve chiếc xe đến sáng. Tôi phải trả cho Hoàng chiếc xe thôi. Tôi không có quyền làm cho Hoàng buồn.

Hôm ấy cũng là ngày nghỉ. Tôi quyết định đạp xe ra quán cà phê tìm chú bé đánh giày quen thuộc. Cậu ấy không biết tên cũng như nhà tôi ở đâu. Thấy được nhờ mang xe đến trả cho Hoàng kèm thêm chút tiền công cậu ấy vui vẻ nhận lời ngay. Cũng may hôm ấy Hoàng không có nhà chỉ có bà giúp việc ra nhận nên cậu bé cũng không bị vạ vao gì. Trong cả cuộc đời mấy chục năm tôi chưa bao giờ thấy lòng nhẹ nhõm đến thế. Tôi thấy vui, dù trong đầu rỗng tuếch. Tối hôm đấy và nhiều đêm sau tôi và đám bạn đi hết quán rượu này đến quán khác, khuya lắm mới về. Hôm nào còn tỉnh tôi leo thẳng lên giường tránh nhìn về góc phòng nơi gần mười năm nay vẫn dựng chiếc xe. Sáng sớm lại quảng quàng ôm cặp ra khỏi nhà. Nào tôi như cái bánh đa cán phẳng, chẳng thấy yêu, thấy thích cái gì. Chỉ thấy một nỗi

nhớ nhung, man mác.

Vào một buổi trưa nọ có việc tôi phải lên khu vực phố cổ. Cách nơi tôi ngồi đợi bạn một quãng là nhà Hoàng. Trái ngược với các hộ nhỏ buôn bán tập nập xung quanh, nhà Hoàng rất lớn nằm sâu sau một khoảng vườn. Cây cối xanh um, hoa nở chi chít hai bên lối đi. Cánh cổng được làm bằng sắt sừng sững để thoảng nhìn hút được cả vào phía trong. Trên lối đi rải sỏi sạch sẽ đậu một chiếc ô tô bóng nhẫy, sang trọng. Khi tôi đang đắm mình trong dòng hồi ức đẹp đẽ thì cánh cổng nặng nề hé mở. Một bà trạc trung tuổi với đôi quang gánh lách qua, đi về phía cuối phố. Trên hai đầu quang gánh là chiếc xe đạp tháo rời hai bánh nằm chỏng chơ phía trên đồng giấy báo ngổn ngổ. Dù ở khoảng cách khá xa tôi vẫn nhận ra chiếc xe mình chăm bẵm bấy lâu. Tôi trả tiền nước rồi đuổi theo. Nghe tiếng tôi í ới gọi, bà đồng nát đặt gánh hàng xuống, chống đòn gánh đứng chờ. Nghe tôi hỏn hỏn hỏi về chiếc xe bà liền thoảng:

- Cậu mua xe đi. Trông bụi bặm thế thôi chứ mới lăm- Miệng nói, tay bà lần mò mấy nút dây chằng lõi chiếc bánh trước ra cho tôi xem.

- Sao bà có chiếc xe này?

- Tôi vừa mua được, cùng với đồng giấy lộn này của bà chủ ngôi biệt thự kia kia- Bà chỉ đòn gánh về phía nhà Hoàng.

- Sao cô ấy lại bán chiếc xe này nhỉ?-Tôi lí nhí hỏi.

- Bà chủ nhà bảo bán đi cho đỡ rác nhà. Nhà bà ấy toàn đồ đạc đắt tiền. Để chiếc xe đạp trong nhà sẽ mất sang. Cậu mua đi, tôi để rẻ cho. Một triệu nhé. Chiếc xe còn tốt lắm- Bà buôn đồng nát nài nỉ- Thôi tôi bớt cho hai trăm, còn tám trăm, được không?.

Tôi im lặng quay đi. Bà đồng nát lăm lăm bám câu gì tôi không nghe rõ. Chắc bà ấy chửi tôi ám quẻ. Lúc này bà ấy có cho không tôi chiếc xe tôi cũng chẳng lấy. Thì ra là như vậy. Mọi thứ như vụt tắt trong tôi. Bỗng thấy người bải hoải, mệt mỏi quá chừng. Giờ tôi mới thấy tiếc hơn chục năm chăm bẵm một giấc mơ. Tiếc lắm.